

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/70/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6218010233
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alojz Palaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6218010233.2

Uznesenie

Krajský súd Banská Bystrica, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alojza Palaja a sudcov JUDr. Jozefa Ryanta a JUDr. Mária Šuleja, na verejnom zasadnutí dňa 31. júla 2019, prejednal odvolanie obžalovanej W. G., proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš z 25.02.2019 sp.zn. 3T/79/2018 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovanej W. G. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uznal obžalovanú W. G. za vinnú z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že v snahe získať neoprávnený finančný prospech v presne nezistený deň v mesiaci jún 2008 vyhľadala v obci R., okres H. L., C. B., nar. XX.XX.XXXX, od ktorého pod zámienkou zabezpečenia finančných prostriedkov na podnikanie vylákala peniaze vo výške 30.000,- Sk (995,81 Eur) s tým, že požičané peniaze vráti do 2 mesiacov aj s úrokmi a v mesiaci august 2008 znovu vyhľadala v obci O. C. B., od ktorého opätovne vylákala finančnú hotovosť vo výške 20.000,- Sk (663,87 Eur) s tým, že tieto peniaze vráti do konca mesiaca október 2008 aj s úrokmi, žiadne peniaze nevrátila a s C. B. prestala komunikovať, čím C. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom O. XXX, spôsobila celkovú škodu vo výške 1.659,60 Eur (50.000,- Sk).

Za to bola odsúdená podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere tri mesiace a podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., § 50 ods. 1 Tr. zák. jej výkon trestu odňatia slobody bol podmienenečne odložený na skúšobnú dobu dvanásť mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1,2 Tr. por. bola obžalovanej uložená povinnosť nahradiť právny nástupcom poškodeného C. B. škodu v sume 1.659,60 Eur.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podala obžalovaná v zákonnej lehote odvolanie, ktoré písomne odôvodnila prostredníctvom svojho obhajcu. V dôvodoch odvolania vyslovuje svoju nevinu a tvrdí, že finančné prostriedky od poškodeného dostala, resp. nevzala. Poukazuje na zmeny vo výpovedi poškodeného, ktoré menil počas prípravného konania. Z výpovedí poškodeného v prípravnom konaní nie je jasné, komu mal vlastne predmetné finančné prostriedky požičať, resp. je dôvodné podozrenie, či k požičaniu týchto finančných prostriedkov zo strany poškodeného vôbec došlo. Poškodený 11.05.2009 uviedol do zápisnice, že boli u neho dvaja G., ktorí pýtali finančné prostriedky a on im na dvakrát vydal hotovosť v celkovej výške 1.659,60 Eur, pričom peniaze mu nevrátili. Nebola podpísaná žiadna zmluva o pôžičke, pretože poškodeným dôveroval.

Pokiaľ ide o výpovede svedkov, C. B. a F. B., tieto považuje za účelové a nedôveryhodné, rôznia sa, a to v časti návštevy osôb, ktoré mali byť prítomné v dome poškodeného, pričom vo svojich výpovediach uvádzajú, že bola prítomná aj Q. T., avšak pri konfrontácii túto nepoznali, tvrdili, že ju nepoznajú, že nebola v prítomnosti v dome poškodeného. To tiež nasvedčuje tej skutočnosti, že tie výpovede môžu mať známky účelovosti, pričom môže mať úmysel takýmito výpoveďami privodiť si majetkový prospech. Poškodený tiež uviedol 22.07.2011, že finančné prostriedky mal z toho, že koncom júna 2008 až do konca roku 2008 si vzal na odkúpenie a prerábku domu pôžičku, ktorú aj splácal. 19.10.2011 poškodený uvádza, že peniaze si požičal od poškodených G. G. a v druhom prípade si požičal C. a G. G., v

konečnom dôsledku na otázku, komu vlastne boli poskytnuté, povedal, že v prvom prípade G. a v druhom G., t.j. osoby, ktoré si osoby požičali. V celom prípravnom konaní nevedel poškodený ustáliť, komu vlastne požičal peniaze a k tomu je ich povinný vrátiť.

Súd prvého stupňa sám uvádza, že svedkovia C. B. a F. B. neboli priamo pri odovzdávaní peňazí, avšak túto skutočnosť vedia od poškodeného, čo je neopodstatnené, nakoľko práve tieto výpovede možno považovať za účelové, keďže boli taktiež v konaní niekoľkokrát menené a nevypovedali svojvoľne, resp. čo videli, ale len to, čo im povedal poškodený, v tomto prípade ide len o tvrdenie obžalovanej voči tvrdeniam poškodených.

Podľa jej názoru tiež súd prvého stupňa nepostupoval zákonne podľa § 168 ods. 1 Tr. por. pri odôvodnení rozsudku, pretože tento rozsudok nie je dostatočne odôvodnený a nevysporiadal sa so všetkými dôkazmi a rozpormi medzi dôkazmi.

Má teda za to, že jej vina nebola presvedčivo preukázaná, sú tu vážne pochybnosti o jej vine, a preto sa domáha oslobodenia spod obžaloby okresného prokurátora.

Krajský súd na základe odvolania obžalovanej preskúmal v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku a zistil, že odvolanie obžalovanej nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazné prostriedky v záujme ustálenia skutočného stavu veci, a to pri plnom rešpektovaní všetkých základných zásad trestného konania pri vykonávaní dôkazov. V dôvodovej časti napadnutého rozsudku vysvetlil, ktoré skutočnosti mal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové a právne závery a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov jednotlivo i v ich súhrne, a to v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por.

Podľa názoru odvolacieho súdu súd postupoval pri hodnotení dôkazov v súlade s ust. § 2 ods. 12 Tr. por., kde hodnotil dôkazy na základe správneho myslenia a vnútorného presvedčenia, súhrn priamych dôkazov, najmä výpovede poškodeného v prípravnom konaní a obžalovanej, spolu s nepriamymi dôkazmi v smere výpovedí svedkov a listinných dôkazov, vedú aj odvolací súd k jednoznačnému záveru, že obžalovaná je páchatelkou predmetného trestného činu, a to tým spôsobom, ako bol ustálený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Vzhľadom k tomu, že súd prvého stupňa dostatočne obsiahlo a zrozumiteľne odôvodnil všetky výroky napadnutého rozsudku, s týmto hodnotením dôkazov sa aj odvolací súd stotožňuje, osvojil si ich, a preto v ďalšom na ne iba poukazuje v záujme, aby duplicitne neuvádzal tie skutočnosti, s ktorými sa vysporiadal súd prvého stupňa v dôvodoch napadnutého rozsudku.

Reagujúc na odvolanie obžalovanej však musí odvolací súd konštatovať, že obhajoba obžalovanej neobstojí predovšetkým z toho dôvodu, že popiera vôbec existenciu možnosti, že finančné prostriedky poškodeným boli požičané ktorémukoľvek členovi rodiny a obžalovanej, keď už popiera, že ona sama prevzala finančné prostriedky. Nemožno prehliadnuť celú genézu, ako sa obžalovaná spoznala s poškodeným, bolo to len tým, že ju pozval obžalovaný na zmrzlinu, potom ju pozval do budúca do svojho domu, na čo poškodená reagovala a túto možnosť využila najprv na to, aby si prevzala zemiaky, ktoré jej obžalovaný sľúbil, následne sa vytvoril medzi obžalovaným a poškodenou určitý vzťah, ktorý zjavne zrejme poškodený precenil z hľadiska dôveryhodnosti, čo obžalovaná dostatočne využila za pomoci jej rodinných príslušníkov, hlavne otca, matky a strýka. Je zrejme z výpovedí poškodeného, že pôdu pre požičanie finančných prostriedkov pripravila samotná obžalovaná a v obdivoch prípadoch bola prítomná pri preberaní finančných prostriedkov. Z kontextu výpovedí poškodeného, ktorý s neistotou v prípravnom konaní povedal na otázky, kto mu vlastne finančné prostriedky požičal, možno nakoniec prevziať logicky tú časť jeho tvrdenia, že vo všetkých prípadoch a len v dôsledku toho, že bola prítomná pri preberaní finančných prostriedkov obžalovaná, došlo k požičaniu týchto finančných prostriedkov, a to bez akéhokoľvek písomného dokladu či zmluvy, pretože poškodený uvádzal, že obžalovanej dôveroval natoľko, že túto listinu nevystavil. Je absurdné, aby si uvedené skutočnosti obžalovaný vymyslel a snažil sa obohatiť na úkor osôb, s ktorými zrejme finančné prostriedky nemohol očakávať, keďže práve tieto osoby potrebovali získať takýmto podvodným spôsobom finančné prostriedky vo svoj prospech či už preto, že boli v núdzi, alebo len zneužili vzťah obžalovanej s poškodeným a jeho prehnanú a neopodstatnenú dôveru voči tejto obžalovanej.

Pokiaľ ide o výpovede svedkov ako potencionalných právnych nástupcov - dedičov po poškodenom, treba uviesť, že bolo by zrejme pomerne komplikované a takmer nemožné dokázať, že obžalovaná vylákala od poškodeného predmetné finančné prostriedky, nebyť toho, že sám poškodený dal podnet na trestné stíhanie obžalovanej, keďže táto finančné prostriedky v dohodnutom čase nevrátila, zatajovala sa pred poškodeným tak, že nebol schopný ani nejakými urgenciami prinútiť obžalovanú na stretnutie či konanie o vrátení finančných prostriedkov. Je však zrejme, že poškodený po viacerých výpovediach v prípravnom konaní umrel a nebolo možné teda potvrdiť obsah jeho výpovedí k dokazovaniu na hlavnom

pojednávani spôsobom, ako ostatnými dôkazmi, hlavne nepriamymi, vyznievajúcimi jednoznačne v neprospech obžalovanej, keď svedkovia nakoniec jednoznačne potvrdili účasť aj rodinných príslušníkov obžalovanej v domácnosti poškodeného, i keď nie za situácie, keď boli požičiavané finančné prostriedky, títo opoznali obžalovanú a jej rodinných príslušníkov, teda nemohlo aj dôjsť k omylu v osobách, ktoré navštevovali poškodeného za jeho života.

V konečnom dôsledku ide o typické zneužitie dôvery starších a prestarených ľudí, hlavne etnikom rómskeho pôvodu, ale aj vo všeobecnosti osobami zaoberajúcimi sa získavaním protizákonným spôsobom finančných prostriedkov od starších občanov či už pod rôznymi zámienkami, návštevy domácností až po vlámania a útokmi na telesnú integritu poškodených, resp. vyhrážkami, takto získavajú často celoživotné úspory alebo značnú časť finančných prostriedkov, ktoré prechovávajú obyvatelia domácností nie v peňažných ústavoch.

Po zhodnotení týchto dôkazov odvolací súd dospel k jednoznačnému záveru, že obžalovaná je páchatelkou predmetného skutku tak, ako ho ustálil súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku, tento skutok bol správne kvalifikovaný ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., pretože na škodu cudzieho majetku seba obohatila tým, že uviedla niekoho do omylu a spôsobila tak na cudzom majetku malú škodu.

Ide o úmyselný prečin, kde trestná sadzba je stanovená na až na dva roky odňatia slobody.

Motívom trestnej činnosti obžalovanej bol bezpracný zisk podvodným vylákaním finančných prostriedkov od staršej osoby, ktorú postupne spracovala tak, aby si získala dôveru, ktorú potom zneužila na tento účel.

Odvolací súd nezistil pochybenie ani vo výroku o treste, pretože súd prvého stupňa obžalovanej uložil trest v základnej trestnej sadzbe prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., teda trest odňatia slobody do dvoch rokov, a to pri spodnej hranici tejto trestnej sadzby, za zákonného aplikovania ust. § 38 ods. 3 Tr. zák., pretože u obžalovanej zistil len jednu poľahčujúcu okolnosť a priťažujúce okolnosti nezistil, uložený trest zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám ust. § 34 ods. 1,4 Tr. zák., nie je trestom neprimeraným, skôr naopak pomerne benevolentným, vzhľadom k tomu však nebolo podané odvolanie v neprospech obžalovanej okresným prokurátorom, odvolací súd musel tento stav akceptovať, hoci prichádzalo podľa jeho názoru uloženie podstatne prísnejšieho trestu. Napriek tomu však treba konštatovať, že trest je zákonný, zodpovedajúci základným hľadiskám individuálnej i generálnej prevencie.

Súd prvého stupňa nepochybil ani vo výroku o náhrade škody, keď uložil obžalovanej povinnosť nahradiť škodu, ktorú spôsobila trestnou činnosťou poškodenej strane, keď poškodený si uplatnil nárok na náhradu škody riadne a včas a o opodstatnenosti tohto nároku nevznikli pochybnosti ani u odvolacieho súdu.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nezistil v napadnutom rozsudku žiadne pochybenie, považuje ho v celom rozsahu za zákonný a odvolanie obžalovanej ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.